

Isten munkájának jó eszközeivé válni

Ha bármilyen formában jelen tudunk lenni az elmúlt vasárnapok istentiszteletein, akkor láthatjuk, hogy egyre világosabban rajzolódik ki előttünk az az út, amire most Isten hív minket: fel szeretné nyitni a szemünket azokra a gondolkodásmódokra, látásokra, amik a világunkat befolyásolják és egyben fel szeretne készíteni bennünket az elkövetkezendő időszakra.

Az elmúlt években hihetetlen gyorsasággal kezdett változni a világ. Mindez Isten népét is megállásra készíti, hogy ránézzen milyen értékek mentén zajlanak az elmozdulások, mindez milyen következményekkel jár mind saját, mind pedig környezete életére, értékeire nézve, hogyan viszonyulnak ezek a változások Isten Igéjéhez. Ha Isten Igéjéhez ragaszkodva szeretne élni Isten népe, akkor elkerülhetetlen, hogy állást foglaljon az őt körbevevő események, változások kapcsán. Fel kell készülnie arra, hogy egyre tisztábban lássa mind a változások nyomában járó átrendeződéseket, mind pedig azt a szilárd alapot, melyet Isten vetett számunkra Jézus Krisztusban. De hogyan tudunk úgy jelen lenni a világban, hogy Isten igazságát képviselve embereket nyerjünk meg és ne pedig elveszítsünk? Felolvasott igeverseink szorosán kapcsolódnak a múlt heti igerészhez: tulajdonképpen részletes kibontása annak, hogy hogyan tanuskodjunk úgy az Isten igazságáról, hogy az Ő munkájának jó eszközeivé váljunk. Ezt járjuk körbe igeszakaszunk alapján lépésről lépésre: 1. Az Ő munkájáról van szó. 2. Mit jelent jó eszközöknek lenni? 3. Hogyan tudunk jó eszközökké válni?

Tehát amikor belépünk annak a kérdésnek a kibontásába, hogy hogyan tudunk itt és most, valamint az elkövetkezendő években egyre inkább Isten igazsága mellett úgy tanuskodni, hogy abból áldás fakadjon, akkor először is tudatosítanunk kell, hogy a munka, amibe beállunk, az az Isten munkája. Ő az, Aki az Ő igazságát ki akarja jelenteni. Ő az, Aki megadhatja azok számára is a felismerést, a teljes Hozzá fordulást, akik jelenleg gondolkodásuk egy területére vagy egészére nézve az ördög csapdájába estek. Ahogyan Timóteus korában voltak Filétoszok és Himenaiszok, akik megismerték az igazságot, de eltévelyedtek attól, ma is megtörténhet Isten népének tagjai között, hogy egyesek gondolkodása akár részben, akár teljességében elhajlik Isten kijelentett igazságától. Sajnos nemcsak Isten munkálkodik a mai napig, hanem az Ördög is nagy erővel dolgozik. Csakhogy munkája pont ellentétes az Istenével: mert ő nem helyreállít, hanem szétdobál. Diabolosként tesz tönkre, taszít kilátástalan mélységekbe emberi életeteket, hiszen embergyilkos ő kezdetek óta. Észrevétlenül állítja fel csapdáit az ember körül, egészen megtevesztve őt. Kezébe vesz olyan ártatlan, sőt kifejezetten Isten szemében kedves, értékes dolgot, mint például a szeretet vagy az igazság és azokat saját ízlése szerint deformálja. Olyan eszménnyé emelve őket, melyek szolgálják ugyan az ő akaratát, de az Istenétől már egészen távol van. Észrevétlenül válik normává és normálissá az Isten rendjét és igazságát figyelmen kívül hagyó abnormális. Most csak egy dolgot villantanék fel a sok közül, amit egy tegnapi fiatalok pornó függőségéről szóló online előadásban hallottam. 2013-ban hangzott el a következő beszélgetés, egy budapesti általános iskola ötödik osztályában: „mit csinálsz, ha hazamész? Hát pihenek és pornót nézek!” Mintha csak egy tábla csokit majszolna el valaki, olyan természetességgel került be a stressz levezetési technikák közé nemcsak tinédzserek, hanem sok felnőtt életébe is, egy pornófilm megnézése. Csak egy példa arra, ahogyan az Isten által férfi és nő bensőséges kapcsolatába elhelyezett ajándék az ördög kezében abnormálissá torzul, majd úgy kezd jelentkezni a társadalomban, mint normális. Maradandó nyomot hagyva ezzel sokak képi világán, szexualitáshoz való hozzáállásán, valamint fizikai és mentális egészségén is.

Pár éve elhangzott erről a helyről a felkiáltás, hogy „háború van!”. Kedves Testvérek! Nem született meg a békeszerződés, a háború ugyanúgy folytatódik! Kemény csata zajlik az emberi szívek és az elmék irányításáért! Pár hete erről is hallhattunk: katonák vagyunk. Ha tetszik, ha nem, valakinek szolgálunk. Amikor sodródunk a hétköznappal, beleelegyedünk a mindennapi élet gondjaiba, akkor is katonák vagyunk, csak éppen célt tévesztett katonák. Azt írja Pál a fejezet elején, hogy meg kell erősödni a kegyelemben, meg kell erősödni a Krisztussal való kapcsolatunkban, csak akkor leszünk jó katonák, akik a szenvedést is vállalva küzdenek az evangéliumért. Kérdés és egyben kihívás is Isten népe számára, hogy a világban végbemenő változások határozzák meg és formázzák meg őt, vagy Isten népe megerősödvé hitében, küldetésében a Lélek világosságában meglátja az ördög csúsztatásait, hazugságait és leleplezi azokat, és ezáltal ő hoz az értékeiben deformálódott világba – stílusosan szólva – reformációt?

Azt látjuk tehát, hogy a világban küzdelem folyik és Isten a maga munkájába vonja be övéit. Ez pedig arra nézve, hogy hogyan képviseljük akár egymás felé, akár a világ felé az Ő igazságát, több szempontból is irányt mutató számunkra. Mert ez egyrészt alázatra, másrészt pedig bizalomra és szabadságra hív minket. Isten bevonja a munkájába az embert, de nem azért, mert nem tudná azt egyedül elvégezni, hanem azért, hogy ezáltal is megerősítse az önmagával való szeretetkapcsolatát és a közös munkában még közelebb vonja magához övéit. Ez alázatra hív minket, mert nem a mi okosságunk, nagyszerű érvelési technikáink, határozott fellépésünk eredménye lesz az, ha

valaki felismeri Isten igazságát, mert bár eszközök vagyunk a folyamatban, de nem a célt beteljesítők. Egyedül Isten Lelke ér el odáig, ahová sem kedvességgel, sem pedig szavainkkal nem vagyunk képesek eljutni. Helyén kell látnunk magunkat Isten munkájában! Ez egyrészt megóv minket attól, hogy magunknak tulajdonítsunk bármit Isten munkájából, másrészt attól is megóv, hogy kihúzzuk magunkat a feladat alól: „Ő nélkülem is elvégzi amit akar, én nem is kellek hozzá”. Ő használni akar minket munkájában, de ettől ez még az Ő munkája marad.

Ha újra és újra tudatosítjuk magunkban a Lélek jelenlétében, hogy mi Isten munkájában vagyunk, akkor ez „saru levetésre hív minket, mint Mózeset”, hiszen szent helyre, Isten munkájának a helyszínén vagyunk. Ennek következménye az a bizalom és szabadság is, ami a szentség tapasztalatában születik. A bizalom két irányban is megjelenik: egyrészt Isten felé, hiszen, ha ez az Ő munkája, akkor Ő fogja akkor is véghez vinni az adott emberben a munkáját, ha azt mi még nem látjuk. Másrészt pedig bizalommal és reménységgel lehetünk a másik ember felé, hogy Isten Lelke által képes felismerést, változást adni. Ahogy Pál fogalmaz: „hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot”. Ez pedig újra és újra imádságra hív minket: „Uram, használj eszközül munkádban! Végezd el azt a jó munkát, amit te kezdted el XY-ban! Megvallom, hogy Te akkor is munkálkodsz benne, amikor én azt nem látom! Kezredre bízom Őt!” És ez az Isten kezére bízás – az ahhoz való hozzájárulás, hogy Ő Istenként lehessen jelen újra és újra beszélgetéseinkben - hozhat egyfajta szabadságot is nekünk: nem kell rágörcsölnünk valaki megmentésére, nem kell átvennünk a Megmentő feladatát! Nekünk csak a Megmentőig kell elvezetnünk a ránk bízottakat, a többi munkát Istenre kell bízunk!

Menjünk most tovább és nézzük meg, hogy mit jelent jó eszköznek lenni Isten kezében. Azt írja Pál Timóteusnak, hogy Isten munkájának jó és hasznos eszközeként lássa tisztán, hogy mi az, amitől el kell menekülnie és mi az, amihez ragaszkodnia kell. Az egyszerű fordítású biblia így adja vissza a 22. verset: „Fuss el az ifjúkori kívánságok elől és maradj távol tőlük! Viszont teljes erővel törekedj, hogy Isten tetszése szerint élj!” Először Timóteusnak kell magát Isten tetszéséhez igazítani. Ne csak ismerje fel és szomorkodjon a bűnös kívánságok felett, hanem egészen hagyja el és tartsa is magát távol tőlük. Ha maga is kívánságai rabja, hogyan mutathatna rá mások csapdába jutott állapotára? Pál felkészíti arra, hogy hogyan legyen hiteles tanúja Istennek. Sokszor az életünk többet beszél, minden kimondott szónál! Bennünket is „nagyakarításra hív” ez az Ige! Vizsgáljuk meg a Lélek világosságában, hogy mi az az életünkben, amitől el kell menekülnünk, mert folyamatosan megfosztja az életünket az Isten szeretetéről és mi az, amihez pedig ragaszkodnunk kell azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják az Urat segítségül.

Ezzel azonban nem ér véget a felsorolás, hogy mit jelent jó eszköznek lenni Isten munkájában. Pál tovább folytatja: kerülje az Úr szolgálja a viszálykodást, legyen mindenkihez barátságos, türelmes, legyen tanításra alkalmas, szelídséggel nevelje az ellenszegülőket. A felesleges szóharcokról már többször is volt szó az elmúlt hetekben, erre most nem térünk ki. A többi felsorolt jellemzőt pedig egy kifejezés körül találjuk meg, amit úgy fogalmaz meg Pál, hogy szelíd nevelés. Próbáljuk nyitva tartani Isten számára a szívünket most akkor is, ha távol áll tőlünk mind a pedagógia, mind pedig a szelídség. Felgyorsult életünk nehezen tudja magáévá tenni a hosszú távú folyamatokat. Általában mindent itt és most akar, mint a hároméves gyermek. Éppen tegnap mondta szemléletesen egy testvérnőm türelem után sóhajtván, hogy „ahogy viccesen mondani szokták: Adj Uram hosszú türelmet, de azonnal!” A tapasztalat azonban az, hogy ahhoz, hogy valakinek a gondolkodásmódja megváltozzon, ahhoz nem elég egy hét vagy egy hónap. Ritkán történnek páli fordulások egy beszélgetés vagy eszmecsere után. Ha megértjük, hogy Isten munkájába hív minket és engedelmes szívvel bele kívánunk abba állni, akkor látnunk kell, hogy az Isten munkája folyamat, ahol újra és újra alázattal és bizalommal kell jelen lennünk. Isten jó eszközeként áldást hozni a másik ember életében azt jelenti, hogy mint az ókorban a gyermekeket kísérő rabszolgák (pedagogoszok), mi is a Megmentőhöz vezető úton kísérökké válunk. Olyan kísérökké, akik tisztában vannak azzal a szilárd alappal, amit Isten vetett meg számukra Jézus Krisztusban és tisztán látják, hogy honnan hová kell a Szentlélek jelenlétében, az Igazság mellett tanúskodva vezetni. A kísérés alatt végbemenő folyamat maga a tanítás. Amikor Pál a tanításra való alkalmasságról ír, akkor megadja annak a hogyan-ját is: szelíden. Már lehet, hogy gondolataidban kezded feladni: a tanításba még csak-csak be tudsz lépni, de a szelídség az már a lehetetlen küldetés kategóriába tartozik. Az egyszerűen nem passzol a személyiségedhez. Akkor egy pillanatra most állj meg kicsit, és gondold át, hogy Isten hogyan áll melletted, amikor te hajolsz el az Ő igazságától, amikor életed egy-egy területén nem Ő az isten, hanem egy bálvány, amikor te is az ördög csapdjában vergődsz. Ő melletted marad, nem unja meg százszor elmondani neked, hogy mennyire szeret és mennyire várja, hogy Ő töltsen be az életedbe azt a hiányt, amit te most a bálvánnyal töltesz be. Türelemmel, szeretettel kíséri az életed mindennap és reménykedve várja a pillanatot, hogy megnyílik a szíved és az elméd az Ő szeretetének és igazságának az újból való befogadására. Maga Jézus mondja, hogy tanuljuk meg tőle, hogy ő szelíd és alázatos szívű. Ha valóban Jézust akarjuk követni, akkor engedjük meg Istennek, hogy kezébe vegye a szívünket, és formálja azt. Ő először mindig rajtunk akarja elkezdni helyreállító, gyógyító munkáját, hogy az Ő szelíd pedagógiájával életünkre nézve is együttműködve, azt mintául véve legyünk tanúi igazságának.

A szelídséghez legközelebb álló kifejezés az alázat. Amikor az ember magát, saját érdekeit, akaratát háttérbe helyezve teret, időt, figyelmet ad Istennek vagy a másik embernek. A Biblia azt az embert tekinti alázatosnak, aki Istennel szemben szolgának érzi magát és csendben, ellentmondás nélkül teljesíti akaratát. És ez át is visz minket a harmadik pontunkhoz, ahhoz, hogy hogyan válhatunk Isten munkájának jó eszközeivé? Úgy, hogy egészen alárendeljük magunkat Istennek. Megpróbálhatunk saját erőnkől meggyőzni valakit Isten igazságáról, ahogy

sokszor meg is próbálunk. Ilyenkor legtöbbször falakba ütközünk és ilyenkor vagy tovább próbálkozunk egy ideig vagy egyből feladjuk. Mintha elfelejtette volna a szívünk, hogy mit jelent Istennek egészen kiszolgáltatni magunkat. Sokszor azt mondjuk „tiéd Uram”, de belépve egy-egy szituációba, konfliktushelyzetbe, azonnal visszavesszük szívünk felett az uralmat. Ahogyan alárendelte Jézus is magát az Atya akaratának, úgy kell nekünk is egészen „alászállni, hogy Ő növekedhessen”. Jézus nemcsak gondolatait, szavait, tetteit rendelte az Atya uralma, akarata alá, hanem egész életét az Atya kezébe helyezte a kereszten értünk. Ahogyan azt a János evangéliumában olvashattuk, csak akkor fogunk tudni gyümölcsöt teremni, ha Krisztusban maradunk. Mindazok a tulajdonságok, amiket textusunkban olvastunk nem az Isten munkájában való részvétel szempontjai, hanem az Isten Lelkének bennünk elvégzett munkájának következményei! A Krisztusból táplálkozó élet gyümölcse. Nincs más út: vagy szánunk rendszeresen időt arra, hogy időt töltsünk Krisztussal és keressük akaratát arra nézve, hogy legyünk munkájának jó eszközei e világban vagy célt tévesztettek leszünk.

Meg kell tanulnunk ebben a krisztusi, saját akaratát feláldozó, alászálló jelenlétben élni! Leanne Payne azt írja a Gyógyító jelenlét című könyvében: „Naponta bele kell helyezkednünk Krisztus halálába és feltámadásába. A kereszt művében folyamatos valóság rejlik, amit mindig a jelenben kell hirdetnünk. Amikor ezt tesszük az Isten cselekvő ereje kiárad”.

Nélküle minden fáradozás hiábavaló, Vele viszont még a leghetetlenebb küldetést is siker koronázhatja. Mert ha megmaradunk Benne, akkor Ő királyi bőkezűséggel adja támogatását: „bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek”. Szeretjük ezt az ígét külön kezelni, de ez szervesen ahhoz tartozik, hogy Jézus mindent meg akar adni ahhoz, hogy az Ő helyreállító kegyelme terjedjen a világon, hogy segítsen minket az egyre szükségesebbé váló tanúságtételben.

Kedves Gyülekezet! Hívjuk és várjuk Isten Szentlelkének közöttünk kiáradó, cselekvő erejét! Engedjünk teret Neki saját életünkre nézve, hogy megtisztogassa életünket minden bűntől, ami akár saját engedetlenségünk, akár a járványhelyzet okozta bezártság, félelem miatt rakódtak lelkünkre. Szerdától beléptünk a böjti időszakba. Ragadjuk meg az alkalmat és hívjuk a Lélek világosságát, hogy leplezzen le minden torzulást, amikor nem mi befolyásoltuk a világ gondolkodásmódját, hanem az befolyásolt minket. Tartsunk bűnbánatot és szakítsunk minden olyan dologgal az életünkben, gondolkodásunkban, melyet a Lélek az Ige által megítél bennünk! Törekedjünk testvéreinkkel együtt arra, ami Isten előtt kedves! Helyezkedjünk naponta bele Krisztus halálába és feltámadásába! Lássuk tisztán, hogy Isten munkájába állunk bele, melyben ugyan használ minket, de a szabadítást Ő végzi. Engedjük, hogy Ő munkálja Lelke által bennünk, hogy egyre inkább Reá hagyatkozó szolgák legyünk, akik az Ő kezében formálhatóak, ezáltal pedig másokat is szelíd neveléssel formáló, kísérőkké válnak. Akik szívükben reménységgel tekintenek arra, hogy Isten kiragad embereket az ördög hazugságainak csapdájából, mely munkájához az Ő népeként, a kegyelemben és szeretetben megerősödvé, jó eszközeiként akar használni minket! Legyen így! Ámen!

(Győriné Vincze Krisztina)